

BELEŠKA O PISCU
(koju je skicirao sam)

Radivoje Lola Djukić rođen je 3. aprila 1923 godine. Začet u Srbiji od oca Crnogorca, a tvrdi da je Jugosloven. Studirao ozbiljno slikarstvo i filmsku režiju, a najveći deo života posvetio - smešnom! Na ponos porodice, a svoj užas, bio je svakakav rukovodeći trubbenik: urednik Dečijeg i Dranskog programa i odgovorni urednik Zabavnog programa Radio Beograda, osnovao Humorističko pozorište u Beogradu (koje se prekrstilo u Pozorište na Terazijama), a u Televiziji Beograd radio od njenog početka kao glavni i odgovorni, sporedni i neodgovorni - po svim programskim pitanjima.

Stvaralaštvo mu je još obimnije i raznovrsnije, mada je najčešće vezano samo za humor i satiru. Recimo: jedino su dva njegova igrana filma sa ozbiljnim moralnim dilemama - "Jezero" i "Balada o svirepom" - a svi ostali su sprdnja na račun naših običaja i naravi - "Nema malih bogova", "Sreća u torbi", "Na mesto gradjanine Pokorni", "Zlatna praćka", "Bog je umro uzalud" i "Čovek sa četiri noge".

Dokumentarni, nastavni i lutka-film su samo epizode u njegovom radu, kao i pesme, i pozorišni komadi za decu. Medjutim, pozorištu se često vraća. Uvek prvi režira svoje teatarske komedije: "Zlatni majdan", "Bog je umro uzalud", "Budibogsnama", "Čovek sa četiri noge", "Moram da ubijem Petra", "Usrećitelji", "Jedna ljubav i pet pokojnika", "Kradem, krađeš, krađu...", mjuzikl "Ubi ili poljubi" i monokomediju "Glupi Avgust - memoari jednog klovna".

Komedije su mu igrane bez republičkih ograničenja i, kako kažu statistike, nekoliko godina je bio najgledaniji pozorišni autor u zemlji. Ipak... glavna ljubav i tuga mu je televizija. Ako ne računamo stotine satiričnih priloga u informativnim TV-programima, napisao je i režirao preko 200 serijskih humorističkih emisija i TV-komedija. Stariji se sećaju njegovih serija: "Servisna stanica", "Na tajnom kanalu", "Muzej voštanih figura", "Ogledalo gradjanina Pokornog", "Ljudi i papagaji", "Crni sneg", "Licem u naličje", "Spavajte mirno", "Sačulatac", "Deset zapovesti", "Ču - češ - će".....

Mladji su možda čitali njegove "Sklerotične memoare" (1987) ili roman "Ovca na bulevaru Oktobarske revolucije" (1989).

Svoju prvu i poslednju slikarsku izložbu imao je 1992 godine u Muzeju pozorišne umetnosti u Beogradu, pod nazivom VREME SLEPIH MIŠEVA. O razlogu svog povratka slikarstvu autor je napisao:

"Kada sam, pre pedeset godina, pobjegao od slikarstva i svog velikog profesora Mila Milunovića među pisce i reditelje, nisam ni sanjao da ću jednom opet nešto naslikati. Nažalost, buknuo je ovo južnoslovensko ludilo, vodje i javna glasila podgrejali si stare plemenske mržnje i svi smo ostali u bespuću i stidu.

Ja na televiziji više nemam mesta za bunt, scena i film su kolektivno stvaralaštvo pa traže zajedništvo u shvatanjima, koje su nacionalizmi strahom raskinuli i ja sam zato svoja osećanja i očajanja pokušao da iznesem kroz slike.

Zato vas molim, da ovo što vidite na izložbi ne vrednujete kao slikarstvo, već samo kao moju skromnu zabelešku o ružnim danima naše Domovine i ljudima koji su stvorili vreme u kome smo postali i slepi i miševi."

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

Radivoje Lola Djukić, prešao je aprila 1994 godine u Crnu Goru, da živi i radi. Posle četiri godine ponovo se vratio literaturi. Napisao je roman "Budale jedu maglu", skicirao nastavak "Sklerotičnih memoara" i komediju "Demokratija kumove slame" ali je smrt 7. septembra 1995 god. prekinula taj njegov novi stvaralački uzlet.